

a
L'EDITORIAL

La necessitat d'un pla de residències públiques

El departament de Treball, Afers Socials i Famílies va fer públiques ahir dues xifres esfereïdores. La primera és que 11.194 persones que havien sol·licitat ajudes a la dependència van morir entre el 2013 i el 2017 sense arribar mai a rebre-les. I la segona és que actualment hi ha 18.438 persones grans en llista d'espera per accedir a una plaça de residència pública. Es tracta de dues xifres que re-
traten molt bé la precarietat del nostre estat del benestar pel que fa a la gent gran, i que ens obliguen a reflexionar com a societat i a fer que les autoritats rectores del país duguin a terme una enèrgica acció política. Perquè la llei inexorable de la demografia ens acosta a un abisme que moltes famílies ja estan començant a notar.

Ho va explicar molt bé ahir Cinta Pascual, presidenta de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials (ACRA), la patronal que agrupa el 70% de les residències, quan va advertir que s'acosta "un tsunami social" pel sobreenvelliment de la població. I és que el 2051 la població de

65 anys o més haurà arribat al 30% en lloc del 18% actual, i el col·lectiu de 85 anys o més estarà format per 550.000 persones, més del doble de les que hi ha ara. Per tant, no actuar seria una greu irresponsabilitat.

La clau està en pensar un sistema de protecció social per a la gent gran en els mateixos termes que es conceben la xarxa escolar o l'hospitalària. Obtenir una plaça en una residència pública és una loteria que beneficia

L'allargament de l'esperança de vida obliga a impulsar un nou pacte social per a la gent gran

molt pocs perquè hi ha un dèficit històric que no s'ha resolt mai. I la xarxa privada té uns costos que són inasumibles per a bona part de la població. Per tant, és necessari dissenyar un pla de residències que respongui a les necessitats de cada territori i que permeti a les famílies poder triar i, sobretot, saber que sempre podran comptar amb el suport de l'administració quan el necessitin. Perquè la situació actual deriva en una fractura social entre els que s'ho po-

den pagar i els que no, o els que no tenen més remei que recórrer a l'economia submergida per trobar algú que se'n faci càrrec. De la mateixa manera que a principis del segle XX es va establir un pacte social que va permetre la creació de la Seguretat Social i el pagament de les pensions, ara, al segle XXI, amb l'allargament de l'esperança de vida, cal fer un pas més per assegurar a tothom una etapa final de la seva vida amb dignitat.

És evident que una inversió pública potent com aquesta, malgrat que es pugui fer de bracet del sector privat, reclama un esforç fiscal com a societat. No s'hi val, com fan alguns partits, a prometre millores i ampliacions de l'estat del benestar i alhora defensar rebaixes d'impostos, ni a amagar les prioritats de cadascú. La gent ha de ser conscient del cost que tenen els serveis públics. I una plaça de residència suposa una despesa mitjana de 2.000 euros al mes. Però no afrontar-ho suposaria condemnar la gent gran sense recursos a una mena de darwinisme social que no diria res de bo dels que ara estan en disposició de començar a posar-hi remei.

L'APUNT

La residència

El primer dia vam tenir por. Hi havia arribat molt justa de salut i totes les connexions racionals que ens deien, ja feia molt de temps, que necessitava supervisió permanent dia i nit, medicació mil·limetrada i disciplina per moure's s'enfonsaven quan imaginàvem una primera nit fora de casa. Aquella olor tan característica ens obsessionava, i la visió d'aquells ancians absents i silenciosos, o d'altres d'imprevisibles, ens desconcertava. Teníem por quan ens miraven i teníem por de deixar-la sola com si abandonéssim una criatura. La residència era un món tan estrany com necessari per a ella i per a la família.

Amb el temps aquell espai desconegut s'ha convertit en casa seva, i la disciplina de la teràpia cognitiva i física ha retingut la malaltia que cavalca. La música la lliga a la memòria, la xocolata als plaers, les abraçades a la vida, i és capaç de riure explicant les mateixes coses en bucle i d'anegar regularment les plantes.

És difícil fer-se vell, i la nostra societat ha d'afrontar les necessitats urgents, les situacions insuportables de tantes persones a les quals cal atendre sense possibilitat d'ajornament. El nostre model de societat exigeix un suport als ancians que necessiten una plaça residencial quan no poden viure sols i les famílies arriben al límit de la seva capacitat de sacrifici, dedicació i coneixement de com tractar determinades malalties. A Catalunya 18.500 persones estan pendents d'una plaça pública en una residència. És una prioritat?

ESTHER VERA
DIRECTORA

I TAMBÉ A L'ARA.CAT

01

Si no hi ha cap més sorpresa, avui, un dia abans del trasllat dels presos, el Tribunal Suprem donarà a conèixer la data d'inici del judici i les proves que s'hi practicaran. Ho podreu seguir al minut a minut de la política catalana

NO T'HO POTS PERDRE

'No' rotund d'Europa a renegociar el Brexit

El risc del no acord es dispara. La Unió Europea va respondre ahir amb una negativa diàfana a la petició de la Cambra dels Comuns de renegociar els termes de la sortida del Regne Unit. **P. 12**

Tocar el cul a algú en una discoteca serà sancionable

El Govern ha creat un protocol per perseguir per via administrativa les vexacions sexuals no recollides al Codi Penal. Les multes aniran de 1.000 a 10.000 euros i s'aplicaran als locals adherits. **P. 15**

OBJECTIUS

Explica'ns els teus i també seran els nostres.

Descobreix més a acompanyar-te.com

Sabadell
Ser on siguis